

[Indenrigsministeren]

Men det, vi ikke forholder os til – det er rigtigt – er de konkrete ting, man beskæftiger sig med i København: Hvorfor man ikke udnytter de kvoter, man har. Hvorfor man ikke bygger de ungdomsboliger, man kan, og som man har fået tildelt. Hvorfor man bruger millioner af kroner på at køre med egne lastbiler i stedet for at køre til markedsprisen. Hvorfor man havde en håndværkerafdeling, der nu hedder teknisk service, hvor man betaler regninger, der er langt over det, det ville koste, hvis det var udbudt. Det er noget, man vælger at bruge penge til i Københavns Kommune, og det er bystyrets ret, men det kunne godt være en diskussion værd.

Jeg vil gerne til fru Marianne Jelved og også til fru Lis Noer Holmberg sige, at der ikke er noget, vi ønsker mere med de drøftelser, vi har med Københavns Kommune, end til stadighed at forfølge det langsigtede perspektiv: Hvordan kan vi bistå kommunen med at gøre tingene bedre?

Det var også baggrunden for særtilskuddet på de 1.250 mio. kr. over fem år til Københavns Kommune. Det var netop for at hjælpe, og hjælpen var Folketinget med til at give, nemlig penge plus en reduktion af det samlede aktivitetsniveau. Det er måske ikke lykkedes så godt for Københavns Kommune at leve op til den side af sagen, men det langsigtede perspektiv lå jo i hjælpen. Jeg har intet større ønske for de forhandlinger, vi skal have nu, og dem, der pågår, end at vi får fornuft ind i tidsperspektivet for Københavns Kommune, og i, hvordan den fortsat kan løse opgaverne.

Der er forskel på at have indflydelse og at have medbestemmelse. Jeg mener, at det, Folketinget og regeringen bør have, er indflydelse sammen med Københavns Kommune, men det er ikke at bestemme, hvilke løsninger man skal vælge på Københavns Rådhus. Den beslutning og det ansvar bør ligge i den forsamling, der er valgt af byens borgere.

Af samme grund kan regeringen ikke støtte forslaget om motiveret dagsorden.

(Kort bemærkning).

Hjortnæs (S):

Indenrigsministeren begår den helt afgørende fejl, synes jeg, at han alene fokuserer på udligningsproblematikken.

Det er rigtigt, at det er et væsentligt element i Københavnerrapporten, men det er jo ikke det, der er den endelige konklusion. Min bebrejdelse går på, at ministeren ikke har forholdt sig til rapportens endelige konklusion. Derfor skal jeg tillade mig endnu en gang at læse den op, og nu skal jeg nok gøre det så langsomt, at jeg er helt sikker på, at ministeren får fat på formuleringerne. For den handler faktisk ikke om økonomi.

Konklusionen er:

»Københavns økonomiske problemer hænger også nøje sammen med kommunestrukturen og opgavefordelingen i området. Undersøgelsen peger i retning af, at mere langsigtede løsninger skal opnås gennem en koordineret udvikling på erhvervs- og boligområderne og af de offentlige serviceforanstaltninger i bredeste forstand, især inden for hovedstadsregionen, men også i resten af landet.«

Og så slutter man:

»Hvis man ikke også tager fat i den ende, tyder undersøgelsen på, at det heller ikke nu bliver sidste gang, de kommunaløkonomiske problemer i København giver anledning til fordelingspolitisk tovtrækning.«

Det er præcis den situation, det fordelingspolitiske politiske tovtrækkeri, ministeren ikke har evnet at bevæge sig ud af og over i den konstruktive fase. Vores opfordring er stadig væk: Kom nu ud af den situation, vi er i. Lad os komme over i den konstruktive fase, hvor vi finder løsninger på de langsigtede strukturproblemer.

(Kort bemærkning).

Indenrigsministeren (Thor Pedersen):

Jeg vil blot gentage over for hr. Hjortnæs, at den økonomiske fase bliver debatteret under forespørgslen, for det er det, der er spurgt til og om.

Jeg vil gerne gentage, at der er jo megen politisk materie i det, som hr. Hjortnæs ønsker, nemlig politiske synspunkter om, hvordan man løser forskellige problemer, bl.a. boligpolitiske og sociale problemer, erhvervsproblemer, og hvordan man tiltrækker erhvervsvirksomheder til et storbyområde, alt sammen politisk tunge spørgsmål, som primært har deres ansvarsområde i bystyret. Det ville være ødelæggende, hvis vi i Folketinget skulle stå som de vidende og vedtage, hvad Københavns Kommune skal gøre på områder, hvor den har kompetencen.